

naa et Resultat. Smidlertid er jeg vedvarende ikke videre tilfreds med, at Sagen dør hen, thi det var et oprigtigt Ønske hos mig, at der skulde ske Noget i Sagen, og den Udtalelse af mig, at jeg nødig vilde have, hvad der var kommet fra Folkethinget, nødig vilde have, hvad Landssthinget havde vedtaget, maa ikke forstaaes saaledes, at jeg skulde være tilfreds med, at begge Dele bleve forfaste. Jeg troede, at det fremgik klart af, hvad jeg havde sagt, at jeg ønskede et Forsøg gjort paa ved Ændringer i det fra Folkethinget hertil overfendte Forslag at tilvejebringe Noget, der var brugeligt. Da imidlertid den høitærede Minister ikke vil gaa ind paa de Ændringer, som jeg har tænkt mig, opgiver jeg nu alt Haab om at naae noget Resultat for Diebliftet. Jeg skal derfor kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til en Udtalelse af den høitærede Minister i Anledning af, hvad jeg har udtalt. Den ærede Minister udtalte nemlig, at det var en tidligere fremkommen Misforstaaelse, at man ved de sagkyndige Personer, som omtales i § 2, 2det Stykke, skulde forstaa virkelig Sagkyndige; det skulde være Eftersporere, yttrede den høitærede Minister, men ikke Bedømmere. Men det er netop den Slags Folk, jeg har en stor Skræk for, thi dersom disse Eftersporere ikke ere istand til at knytte en fornuftig Bedømmelse af, hvad de se, til deres Undersøgelse, lader os saa være fri for dem!

Justitsministeren (Nellemann): Jeg kan ikke Andet end vedblivende fastholde, at hele den Opfattelse, som det ærede kongevalgte Medlem fremdrog, beror paa en fuldstændig Misforstaaelse af, hvorledes overhovedet Retsspleien er og maa være organiseret. Det kan ikke være Andet, end at man i en Retsspleie maa have Eftersporere, som ikke kunne være Bedømmere. Det er jo enhver Politibetjent, han er Eftersporer, men ikke Bedømmer; han skal forsøge at indsamle Oplysninger om den begaaede Forbrydelse, men det tilkommer aldeles ikke ham at afgjøre, hvilken Vægt de af ham indsamlede Oplysninger skulle have for den Paagjældende. Det er noget aldeles Analogt, der er Tale om med Hensyn til Vareforsalfninger. Vi skulle der have Folk, der ere Eftersporere, men ikke i anden Forstand end saaledes, som Politiet skal efterspore, nemlig for at forelægge Sagen for Domstolene, og det er Domstolene, som skulle bedømme Værdien af de foreliggende Oplysninger. Hvis der dertil behøves yderligere tekniske Kundskaber, skulle Domstolene søge disse hos Laboratoriet, men ikke hos de i § 2 omtalte Hjælpere.

Den fungerende Ordfører (Falleisen): Hvad de sidste Ytringer af den ærede Minister angaar, forekomme de mig rigtignok ikke ganske rigtige. Disse saatalde Sagkyndige maa

dog aabenbart have en vis Kyndighed i at skønne over, hvorledes et Levnetsmiddel skal se ud for at være sundt. De maa ogsaa for at foretage den foreløbige Undersøgelse have enkelte kemiske Kundskaber, hvad jeg dog ikke anser for vanskeligt at erhverve. Det kan være vanskeligt at blive en dygtig Kemiker, men det er ikke vanskeligt, naar man er en Smule behændig paa Hænderne, at foretage en kemisk Operation, naar man først har set den udført af sagkyndige Folk. Jeg har uregtelig antaget, at Meningen med disse Sagkyndige skulde være — men jeg hører nu, at det ikke er Meningen — at det skulde være Folk, som paa Laboratoriet havde lært en vis Fremgangsmaade til at iagttage, hornaar der var en Mætteforsalfkning, en Raffeforsalfkning osv. i større eller i mindre Grad tilstede. Det vilde i betydelig Grad hjælpe, istedetfor at alle disse Sager skulde foretages paa Laboratoriet, at de selv kunde ved Indkjøb forviise sig om, hvorvidt der var Forsalfninger tilstede eller ikke. Naar disse, som den ærede Minister sagde, blot skulle være Eftersporere, uden at have Sagkundskab, forstaaer jeg ikke ret, hvorledes de kunne efterspore Forsalfninger med mere Virkning, end enhver Privatmand kan gjøre det, som sender en Vare ind til Laboratoriet for at faae den undersøgt, fordi Varen ikke smager ham, og han derfor tror, at der er en Forsalfkning tilstede. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt, hvis vi fik saadanne Folk, at de modtog en eller anden Udbannelse, og det er ikke saa vanskeligt, da der overalt i Landet findes Folk, som kunne meddele dem den. For Exempel Alle, der have gaaet paa Landbohøjskolen eller paa polyteknisk Lærestift, eller ere Farmaceuter, have jo i større eller mindre Grad kemiske Kundskaber, og der findes ikke saa overordentlig store kemiske Kundskaber til at anstille enkelte bestemte Experimenter, naar man kun nogle Gange har udført dem under sagkyndig Veiledning. Løvrigt kan jeg fuldstændig slutte mig til, hvad den ærede Minister har udtalt, og jeg tror ogsaa paa Udvalgets Flertals Begne at kunne udtale, at det i Et og Alt tiltræder den ærede Ministers Betragtning af Sagen. Jeg skal altsaa slutte, som jeg begyndte, med at indstille Lovforslaget, naar det kommer til Afstemning, til et Nei af alle dem, som stemme med Udvalgets Flertal.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal kun tillade mig med Hensyn til disse sagkyndige Medhjælpere for Politiet at henvise ærede Medlemmer til, hvad der i den Anledning stod bemærket i Motiverne til Lovforslaget, som det blev forelagt i sin Tid her. Dersom de ærede Medlemmer ville se efter, ville de finde, at det er tilstrækkelig forklaret, hvorledes Justitsministeriet har tænkt sig, at disse sagkyndige Medhjælpere for Politiet skulde være. Jeg har ikke sagt her, at de slet ikke skulle være sagkyndige, men jeg har frem-